

inget

Ingen har ringt. Ingen har heller hälsat på mig, inte genom fönstret, inte vid den nedlagda affären, än mindre slagit av sina galoscher mot min farstubro och satt sig vid mitt bord. Ingen har kommit. Ingen har gått med mig längs älven, häpnat över dess bredd och djup. Ingen sädesärta har synts till. Inte det minsta kart. Inte har jag bakat bröd på spiselhällen. Inte sopat kring vedlåren, inte lagat strumpor. Inget har gjorts. Inget har sagts. Ingen bryr sig om att dammet yr. Inte vänjer jag mig vid långsamheten. Inte gör jag det inte. Inte minsta ljud hörs. Åkermarken står i träda. Inte faller snön som den gjorde förr, över timmerstugans tak, över människors släpande kroppar. Inte bryr jag mig om bleka minnen. Den täta känslan av liv som inte infinner sig. Inget drar mig till sig. Inte ens det lilla, inte ens det. Isarna rör sig till och från så här års. Jag ropar inte. Det tycks ständigt mörkna. Ett flimrande skugglikt spel rör sig över mina axlar. Så helt säker är jag inte på att inget händer längre. Inga anslag har lagts ner på vad som egentligen sker. Vart de tar vägen. Vart de andra går, de som går före.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Anna Frölander med Poeter.se id #18481 innehar upphovsrätten